

- 2) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, atunci când operatorii de rețele de distribuție și de transport beneficiază de fonduri destinate finanțării serviciilor de interes public în sectorul energiei electrice pentru compensarea pierderilor suportate ca urmare a obligației de a achiziționa energia electrică de la anumiți producători de energie electrică la un tarif fix și de echilibrare a acesteia, compensarea menționată constituie un avantaj, în sensul acestei dispoziții, acordat producătorilor de energie electrică.
- 3) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea din litigiul principal, trebuie să se considere că fonduri precum fondurile destinate anumitor prestatori de servicii de interes public din sectorul energiei electrice le acordă acestora un avantaj selectiv, în sensul acestei dispoziții, și sunt de natură să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.
- 4) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o intervenție a statului precum schema de servicii publice în sectorul energiei electrice nu trebuie considerată o compensație care reprezintă contraprestația serviciilor prestate de întreprinderile beneficiare în executarea obligațiilor de serviciu public, în sensul Hotărârii din 24 iulie 2003, Altmark Trans și Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), în afară de cazul în care instanța de trimitere constată că unul sau altul dintre serviciile de interes public din sectorul energiei electrice îndeplinește în mod efectiv cele patru condiții enunțate la punctele 88-93 din această hotărâre.
- 5) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că trebuie să se considere că o intervenție a statului precum schema de servicii de interes public în sectorul energiei electrice denaturează sau este de natură să denatureze concurența.

(¹) JO C 94, 12.3.2018.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 23 mai 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Amtsgericht Norderstedt — Germania) — Christian Füllä/Toolport GmbH

(Cauza C-52/18) (¹)

(Trimitere preliminară — Protecția consumatorilor — Directiva 1999/44/CE — Neconformitatea bunului livrat — Articolul 3 — Dreptul consumatorului la repunerea în conformitate a bunului, gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ — Stabilirea locului în care consumatorul are obligația de a pune un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate — Noțiunea de repunere în conformitate, „gratuit”, a bunului — Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului)

(2019/C 255/10)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Norderstedt

Părțile din procedura principală

Reclamant: Christian Füllä

Pârâtă: Toolport GmbH

Dispozitivul

- 1) Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe trebuie interpretat în sensul că statele membre rămân competente pentru a stabili locul în care consumatorul are obligația să pună un bun cumpărat la distanță la dispoziția vânzătorului pentru repunerea sa în conformitate, în temeiul acestei dispoziții. Acest loc trebuie să fie de natură să asigure o repunere în conformitate gratuit, într-un termen rezonabil și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunului și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunul în cauză. În această privință, instanța națională are obligația să efectueze o interpretare conformă cu Directiva 1999/44, inclusiv, dacă este cazul, să modifice o jurisprudență consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele acestei directive.
- 2) Articolul 3 alineatele (2)-(4) din Directiva 1999/44 trebuie interpretat în sensul că dreptul consumatorului la o repunere în conformitate, „gratuit”, a bunului cumpărat la distanță nu include obligația vânzătorului de a plăti în avans cheltuielile de transport al acestui bun spre sediul respectivului vânzător în vederea repunerii în conformitate menționate atât timp cât plata în avans a acestor cheltuieli de către consumator nu constituie o sarcină de natură să îl descurajeze să își invoce drepturile, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.
- 3) Dispozițiile articolului 3 alineatul (3) coroborate cu cele ale articolului 3 alineatul (5) a doua liniuță din Directiva 1999/44 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, consumatorul care a informat vânzătorul cu privire la neconformitatea bunului cumpărat la distanță al cărui transport spre sediul vânzătorului risca să prezinte pentru acesta un inconvenient semnificativ și care a pus acest bun la dispoziția vânzătorului la domiciliul său pentru repunerea sa în conformitate are dreptul la rezoluțiunea contractului ca urmare a unei lipse a despăgubirii într-un termen rezonabil în cazul în care vânzătorul nu a luat nicio măsură adecvată pentru a repune în conformitate bunul menționat, inclusiv cea de a informa consumatorul cu privire la locul în care acest bun trebuie să fie pus la dispoziția sa pentru respectiva repunere în conformitate. În această privință, revine instanței naționale sarcina ca, prin intermediul unei interpretări conforme cu Directiva 1999/44, să garanteze dreptul acestui consumator la rezoluțiunea contractului.

(¹) JO C 152, 30.4.2018.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 14 mai 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Audiencia Nacional — Spania) — Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)/Deutsche Bank SAE

(Cauza C-55/18) (¹)

(Trimitere preliminară — Politica socială — Protecția securității și a sănătății lucrătorilor — Organizarea timpului de lucru — Articolul 31 alineatul (2) de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Directiva 2003/88/CE — Articolele 3 și 5 — Repaus zilnic și săptămânal — Articolul 6 — Timp de lucru maxim săptămânal — Directiva 89/391/CEE — Securitatea și sănătatea lucrătorilor la locul de muncă — Obligația de a institui un sistem care să permită măsurarea duratei timpului de lucru zilnic efectuat de fiecare lucrător)

(2019/C 255/11)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Audiencia Nacional

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Pârâtă: Deutsche Bank SAE